

Monika Jakubeczová

KOZMICKÁ LÁSKA

~ Galaktické spomienky duše ~

Učebnica zabalená do príbehu

AJNA

Monika Jakubeczová

KOZMICKÁ LÁSKA

~ Galaktické spomienky duše ~

AJKA

Všetky práva sú vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Copyright © 2019 by Monika Jakubeczová
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

Redigovali Mária Terenová a Janka Kovalová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Ajna, Bratislava v roku 2019 ako svoju 1 472. publikáciu v elektronickej podobe
Prvé vydanie
Sadzba, zalomenie do strán, spracovanie obálky LAYOUT, s. r. o., Bratislava
Obrázok na obálke Shutterstock/isifa

ISBN 978-80-551-6916-3

O knihe

Dočítala som tvoju knihu a poviem, že *fíha, to bola teda sila*. Kniha Kozmická Láska je ako vysokoškolské skriptá, napísané na učenie nás všetkých. Je v nej úžasne vysvetlený momentálny proces na Zemi, minulé životy a aj rôzne životné situácie. Myslím, že veľa ľudí uzdraví, alebo v nich spustí proces uzdravenia. Keď som ju začala čítať, veľa mojich životných situácií sa pripomenulo. Dokonca som mala aj vízie, ktoré ešte musím spracovať, a pokúsím sa im porozumieť. Keď som práve nečítala, tak som ustavične myslela na svoj život a ďakovala a ďakovala. Určite si ju ešte prečítam, lebo je to veľká učebnica zabalená do príbehu. Som dojatá a očarená a viem, že budem o nej ešte dlho rozmýšľať.

Gabika

Prečítala som tvoju knihu, aj keď slovo kniha mi k tomu veľmi neseďí. Je to skôr brána. Brána do duše, ktorá si pritiahne tých, čo má. Prajem si, aby pritiahla čo najviac ľudí a odhrnula ten „neviditeľný závoj“, čo všetci nosíme, lebo my to potrebujeme – na to, aby sme boli konečne šťastní. Aby sme pocítili tú neveriteľnú lásku, čo v sebe všetci nosíme.

V istej časti knihy som plakala a mala som veľmi zvláštne pocity v hrudi, ako keby sa mi tam rozvíril púštny prach a vietor, ktorý len dul a dul, až sa napokon utíšil a ja som sa ocitla v situácii, že čo teraz? Na jednej strane prázdnota a na druhej strane som cítila, že sa niečo zmenilo, ako keby sa odbúrala nejaká stena. A vtedy som pocítila, že nastal „čas prebudenia“.

Keď som čítala ďalej, pomaličky som začala objavovať odpovede na rôzne otázky, i keď nie vždy to bolo ľahké. V každom prípade mi kniha zresetovala mozog a začínam vnímať veci úplne inak. Napríklad, môj pohľad na Boha sa úplne zmenil. Slovo Boh už pre mňa nie je niečo abstraktné...

Keď som čítala tvoje záverečné slová, našla som sa vo všetkom, akoby to bolo potvrdenie toho, čo kniha mala vyvolať. A aj sa tak stalo.

Danka

Je to krásna kniha s nádherným príbehom v popredí, popretkávaná viacerými príbehmi plnými múdrosti, posolstiev, odhalení, učenia a lásky. Ak ju človek číta s otvoreným srdcom, odmení sa mu novými pohľadmi na vlastný život, pochopením súvislosti a pohľadom na všetky životné situácie s nadhľadom. Následne prichádza úlava a pocit pokoja, pochopenia, radosti a lásky. Kniha sa dotýka aj takej podstatnej otázky, akou sa každý z nás skôr alebo neskôr zaoberá – zmyslom života. Najväčším a najkrajším posolstvom knihy je prežívanie života s bezpodmienečnou láskou v srdci, bez odsudzujúceho a súdiaceho ega. Toto krásne dielo bude vo mne ešte dlho rezonovať a takisto vždy, keď sa vrátim k čítaniu, lebo v tomto prípade jedenkrát nestačí. Pri každom opätovnom čítaní si totiž človek všimne, uvedomí a zarezonuje v ňom niečo nové, ďalšie pochopenie, ďalšie uvedomenie a dozretie.

Monika, ďakujem ti za napísanie tejto knihy, ktorej prajem veľa šťastných a láskou naplnených čitateľov. Ďakujem za prežívanie múdrosti, nádeje a lásky, ktorú si vložila do každého slova.

Nech sa posolstvo knihy šíri medzi ľuďmi, nech im pomáha pri prebudení a prežívaní bezpodmienečnej lásky.

Blanka

Je to krásna kniha plná nádeje a lásky. Lásky dvoch duší, lásky Stvoriteľa, lásky anjelov... Priam z nej cítiť povzbudenie, aby celé naše žitie bolo v láske, že sme na svojej ceste sprevádzaní a podporovaní anjelmi a Bohom.

A možno na niekoho bude pôsobiť ako sci-fi, ale nech si z nej čitateľ zoberie to, čo je práve schopný prijať a čo potrebuje.

Nech sme na svojej duchovnej ceste kdekolvek, žime ju v láske ♥

Ali

Obsah

Prečo trpíme?	7
Cestou domov	20
Nebeská veselica	23
Samovražda duše	28
Králi, vodcovia a šamani	41
Stretnutie Peeta a Kamiel	59
Ochranca kráľov a tmavá planéta	72
Liečiteľka, bylinkárka a tantrická kňažka	83
Ľudia, vtáci, víly a škriatkovia	100
Duálne duše	110
Kňazi a duchovní vodcovia	132
Bojovníčka za slobodu	144
Posledná spoločná cesta	155
V tme	163
Galaktické vojny	174
Milosť	181
Rozsudok	188

Peet sa vracia	193
Pred prvým životom	200
Prvý život a bezpodmienečná láska	205
Druhý život a mystérium odpustenia	224
Tretí život a nájdenie viery v Boha	242
Štvrtý život a štedrosť	263
Piaty život, dôvera a súcit	274
Šiesty život a bezpodmienečné prijatie	278
Siedmy život a sila Svetla ako Stvoriteľa	309
Stretnutie	316
Záver	323
Slovo autorky	324
O autorke	327

Prečo trpíme?

– Mami, prečo musíme toľko trpieť? – ozvala sa Marika nečakanou otázkou.

– Na čo konkrétne myslíš, dcéra moja? – Matka si všimla zmenený tón v hlase dcéry, odložila časopis, v ktorom listovala, a sústredene sa jej pozrela do očí.

– Tak sa zamýšľam nad životom. V poslednom čase sa stretávam s príbehmi, na ktoré neviem reagovať, – začala Marika opatrne.

– O aké príbehy ide, srdiečko? – oslovila svoju dospelú dcéru jej matka.

– Už roky sa o tom spolu rozprávame, že ak sa modlíme k Bohu, vždy nám pošle pomoc. Ja to viem, verím tomu a aj to robím. Modlím sa k Bohu a prihováram sa aj k anjelom, ale na niektoré otázky svojich priateľov neviem odpovedať. Sú rôzne a čoraz častejšie sa s nimi stretávam. Napríklad, naposledy sa mi kolegyňa sťažovala, ako rodina trpí kvôli jej bratovi. Sústavne sa dostáva do problémov, kradne, berie drogy a prednedávnom sa dostal aj do väzenia pre ublíženie na zdraví. Jeho matka aj sestra, čiže moja kolegyňa, sa zaňho roky modlia, ale akoby zbytočne, lebo sa stále dopúšťa tých istých chýb. A keď sa ma spýtala, že prečo to Boh dopustí, prečo musia trpieť kvôli bratovi, aj keď sa zaňho neustále modlia, nevedela som odpovedať.

– Ako konkrétne trpia, hovorila ti? – spýtala sa matka.

– Áno, okrem toho, že matku sužuje, že jej syn nežije usporiadaný život ako dcéra či iní ľudia, svoju rodinu zadlžil. Právnikov a poplatky, ktoré mu súd udelil, doteraz vždy platila rodina, lebo hoci syn nasľuboval, nikdy nedokázal zarobiť peniaze. Peniaze na drogy získal okrádaním svojej rodiny. Vždy mu odpustili, vždy ho podporovali a snažili sa mu pomôcť, no akoby sa jeho správanie zhoršovalo. Začal ich zneužívať, aj keď navonok sa tváril ako obeť systému. Jeho matka je zdravotne úplne zničená, má rôzne choroby, prekonala aj slabú porážku, ale dostala sa z toho. Moja kolegyňa má vysoký tlak a problémy so srdcom. Proste neviem svojej kolegyni odpovedať, prečo nevinní trpia, aj keď sa úprimne a dlhodobo modlia a prosia pokoj pre seba a zmenu či riešenie pre brata.

– Ako všetko, aj toto má svoj špecifický a konkrétny dôvod, – začala matka všeobecne. – No podľa toho, čo mi rozprávaš, tipovala by som, že sa matka aj dcéra musia niečo naučiť. U matky evidentne funguje veľmi silný ochranný program a obetovala celý svoj život synovi. Čo nemusí byť problém, ak by bola šťastná. Sú také matky, ktoré celý svoj život odsúvajú vlastné potreby, len aby sa ich deti mali dobre. Lenže ony majú inú karmickú záťaž a túto voľbu, službu deťom, si dali do plánu ako pomoc dušiam na ich ceste. Veľmi ľahko sa dá rozoznať, že v tomto prípade to nebola služba, ale nezvládnutá lekcia duše. Žena, ktorá ochorie a trpí kvôli synovi, sa podľa všetkého nemala obetovať, ale naopak, mala nájsť silu odseknúť energetickú pupočnú šnúru. Nechať ísť syna svojou cestou, nech je akákoľvek. Pomáhať len do tej miery, ktorá ju nebude ničiť. To nie je ani tvrdosť, ani odvrhnutie dieťaťa, ale pomoc. Sama si povedala, že čím viac mu pomáhali, tým hlbšie klesal. Samozrejme, veď ak nemusel hľadať sám, ako sa dostať z tej bačoriny, ktorá ho ťahala do záhuby, prečo by sa snažil? Mama vždy všetko zariadila, on len skúšal hranice. Alkohol a drogy sú také nástroje, ktorým ak človek podľahne, stráca samého seba a je ovplyvňovaný nízkymi energiami.

– Takéto vysvetlenie by asi neprijali, – povzdychla si Marika.

– Viem, srdiečko, viem. Pravdu je ťažké prijať. A v tomto prípade by si matka musela priznať, že zlyhala vo výchove, že je to jej chyba. Preto tak veľmi synovi pomáhala. Lenže správanie syna a stav, do ktorého sa dostal, nie je jej výchovou, ale zmesou karmickej záťaže z minulosti a nevhodných rozhodnutí v súčasnom živote.

– A čo kolegyňa, ona hrá v tom akú rolu? – spýtala sa Marika.

– Zas je tam milión možností, prečo sa správa tak, ako opisuješ. Môže to byť jej sľub pomoci z minulého života, programy prebraté od matky či iné lekcie jej duše, ktoré sa má v tomto živote naučiť. Chápem, že keby sa odvrátila od brata, spôsobila by väčšie bolesti vlastnej matke, čo zas odmieta z lásky k nej. Tak trpí spolu s ňou. No toto nie je cesta. Boh od nás nechce, aby sme trpeli. Neexistuje dôvod, prečo by nám Boh dával do cesty situácie, kde by sme trpeli. Bolesť prichádza len preto, lebo sme niečo nepochopili a nevidíme, ako inak by sme sa mali správať. Z toho mála, čo si mi porozprávala, súdim, že tvoja kolegyňa by sa mala minimálne odpútať od brata a matku podporovať nepriamym spôsobom.

– Ako nepriamo?

– Napríklad, matku zobrať na dovolenku či inak jej urobiť radosť. Mala by smutnú a ťaživú energiu matky spôsobenú synom vyvažovať láskou. Aj keď si viem predstaviť, že by to mohlo v matke vyvolať ďalší smútok, keď porovná svoje deti, ako sa k nej správajú. A práve o tomto hovorím vždy. Nedajú sa jednotlivé ľudské príbehy paušalizovať, lebo každý žije svoj vlastný osud, ktorý je poskladaný z úplne iných častíc a lekcií.

– Rozumiem mami, no mám tu ďalší príklad, susedu, ktorú poznáš, – ozvala sa po chvíľke ticha Marika. – Zobrali sa z lásky, mali pekný vzťah, kým sa im nenarodil postihnutý syn. Manžel vtedy začal piť a neprestal ani potom, keď prišlo druhé dieťa. Suseda sa rozviedla, ale po rokoch sa s ním znova dala dokopy. Jej

muž naďalej pije, nič sa nezmenilo a ona už nevládze. Jediné, čo jej zostalo, sú modlitby, ale vôbec necíti, že by si ju Boh vypočul. Skôr naopak, ako by jej život bol čoraz ťažší a bolestivejší. Chápem, že sú to nejaké karmické väzby, že si duša vyberá cestu, ktorou chce prejsť, ale prečo musia pri tom trpieť nevinní? Alebo prečo sa po toľkých modlitbách a úprimných prosbách niečo pozitívne neudeje?

– Ako som pred chvíľou povedala, alkohol je nástroj spodných síl. Vo veľmi malom množstve môže aj liečiť, to je dokázaný fakt. No existuje istá hranica, keď sa alkohol už nedá užívať bez následkov. Len čo sa niekto stane od alkoholu závislý, odovzdáva sa do rúk nízkym energiám. Tieto tmavé bytosti ho začnú používať ako transformátor. Cez neho totiž sajú energiu zo svetelných bytostí. Vysvetlím ti to, – pokračovala matka, keď videla zdvihnuté obočie svojej dcéry. – Zoberme si, napríklad, spomínanú susedu. Predpokladajme, že bola vibračne priemerne naladená ako klasickí neduchovní ľudia. Čím je niekto uvedomelejší, tým vyššie vibruje, tým viac svieti. Takže zostaňme pri tom, že ona vibrovala priemerne, jej manžel tiež. Potom sa narodil ich postihnutý syn, ktorý priniesol do rodiny veľa svetla a lásky. Odhadujem, že otec, manžel susedy, nezvládol svoju lekciiu pri takomto synovi, zišiel zo svojej cesty osudu a únik hľadal v alkohole. Stal sa závislým a keď ho manželka opustila, spodné sily ho donútili správať sa tak, aby sa k nej vrátil. Bolo v tej rodine priveľa svetla, čo bolo treba zoslabiť. Každé postihnuté dieťa je totiž veľmi silná svetelná duša, ktorá prichádza na tento svet pomôcť svojim blízkym, presnejšie čistiť rodovú líniu. Čiže manžela, keď prekročil istú hranicu a závislosť od alkoholu už nedokázal sám zvládnuť, ženu a manipulujú spodné sily. To, že suseda trpí a možno aj ona chorľavie, je dôsledkom toho, že sa nechráni a necháva si manželom odsávať životnú energiu.

– Čo by teda mala robiť? – spýtala sa Marika.

– Viac vecí naraz. Jednoznačne by sa mala chrániť energeticky. Potom by mala trvať na odvykacej kúre manžela, alebo sa

s ním rozviesť. A keď nebude ochotný pristúpiť na jej pravidlá, tak sa jednoducho od neho odtrhnúť fyzicky, čiže rozviesť sa a nedovoliť, aby sa s ňou stýkal.

– Ani s deťmi?

– To som nepovedala. Deti si vždy pred narodením vyberajú svojich rodičov, preto je veľmi povážlivé bez rozmyslu trhať ich nastálo od matky či otca, keď sa rozvádajú. No ako vždy, aj tu by sa bolo treba pozrieť na to individuálne a poznať dôvody a lekcie, ktoré sa musia jednotliví aktéri danej rodiny naučiť. Paušalizovať spôsob správania po rozvode s alkoholikom je tiež veľmi nezodpovedné. Videla som prípady, keď sa muž závislý od alkoholu upil na smrť, lebo mu nebolo umožnené stretávať sa s deťmi a, naopak, stretla som sa aj s tým, a tých prípadov je viac, keď si alkoholik uvedomil, že deti môže vidieť, len ak bude triezvy, a preto sa snažil piť menej.

– Chápem. No vieš, mami, aj tak mám taký pocit, že pre niekoho má Boh pripravené zázraky a pre iných nie. Akoby si Božia milosť vyberala, u koho sa prejaví a u koho nie.

– Aké zázraky, na čo konkrétne myslíš? – chcela od dcéry spresnenie.

– Napríklad, kamoška dlho trpela, mala rôznych partnerov, ktorí ju bili či podvádzali, potom bola dlho sama, keď sa modli-la, meditovala, robila rôzne očistné rituály a po rokoch samoty stretla muža, ktorý ju nosí na rukách a ona je taká šťastná, že jej všetci závidíme. A nie je to len chvíľkové, už dlho žije sen princeznej. Ten muž sa o ňu stará, rozmaznáva ju a evidentne sú spolu šťastní. Jednoducho niekto môže zažiť zázrak a iným, ktorí sa tiež vrúcne modlia a žijú skromne, sú dobrí k ostatným, sa im pomoc zhora nedostane. Mami, ako by si odpovedala na takéto otázky?

Matka sa zamyslela a hľadala vhodné slová. Vedela, že nemôže znova hovoriť o tom, že všetci si svoj život plánujeme pred narodením, v konečnom dôsledku to jej dcéra veľmi dobre vedela. Musela jej pomôcť pochopiť život v oveľa hlbších súvislostiach.

– Viem si predstaviť, ako sa ľudia rozčúlia pri odpovedi, že tým utrpením sami chceli prejsť, keď si situácie, ktoré to utrpenie vyvolali, sami naplánovali, – usmiala sa milo na dcéru, ktorá prevrátila oči a tiež sa zasmiala.

– Ani nehovor, toto už dávno nepoužívam. Ľudia to jednoducho nevedia prijať ani pochopiť. Veď kto by bol taký blázon, aby chcel dobrovoľne trpieť, hovorievajú. Práve preto potrebujem iné vysvetlenie. Také, ktoré prinúti takýchto ľudí zamyslieť sa a postaviť sa k svojej bolesti inak.

– Vieš, Marika moja, základným pilierom všetkých zázrakov je viera. Predstav si to ako bránu, ktorá je buď otvorená dokorán, alebo len jemne pootvorená, alebo dokonca zatarasená, aby ani náhodou cez ňu nikto nemohol prejsť. Čím je silnejšia viera človeka, tým rýchlejšie sa k nemu dostane pomoc od anjelov, poslov Boha. Veľmi veľa ľudí sa modlí a prosí Najvyššieho, no popritom nemajú dostatočnú vieru, že pomoc príde. Sú to ľudia, ktorí by sa s tebou hádali a presviedčali by ťa, že oni veria, no prosby sa im neplnia. Ak by totiž ich viera v Boha bola neotrasiteľná, po čase, keď sa naozaj ich život nezmení, s pokorou by prijali stav, v ktorom sú. Aby si mi rozumela, nejde o to, že musia do konca života trpieť. To nie! No ak prijmem, že Boh vie, prečo nezmení môj osud, potom sa asi mám niečo naučiť, alebo niečo zmeniť. Väčšinou ak zmením uhol pohľadu a tým aj svoje myšlienky či dokonca činy, bolesť ustúpi a prichádza radosť.

– Povedz mi na to príklad maminka, prosím, – hltala každé jedno slovo Marika. Chcela si ich zapamätať, aby vedela svojim priateľom a zároveň aj sebe pomôcť.

– Tak dobre, uvediem reálny prípad, čo som riešila prednedávnom so svojou klientkou. – Rozhodla sa matka prerozprávať príbeh ženy, ktorá u nej sedela na terapii.

– Táto žena, volá sa Dora, trpela kvôli mužom. V mladosti sa vydala, nemohli mať spolu deti, a tak sa rozviedli. Našla si iného partnera, ktorý ju opustil, hneď ako otehotnela. Splnil sa jej sen, dostala od života dieťa, no vychovávala ho sama, lebo ďal-

ších dvadsať rokov nedokázala nájsť takého muža, ktorého si pre seba a dieťa priala. Takého, s ktorým by bola šťastná. Blížila sa k päťdesiatke, keď sa rozhodla niečo s tým spraviť. Prišla ku mne na terapiu a po pár sedeniach vyčistila zo seba hnev voči mužom. Mala staré, zakorenené programy z detstva, podľa ktorých sú muži dobrí len na jednu vec, splodiť dieťa. Odpustila všetkým mužom svojho života, ale aj svojim rodičom a seba a potom spravila ďalší krok. A tento krok bol ďalší prvok na zmenu uhla pohľadu. Absolvovala kurz, v ktorom sa naučila vnímať mužov ako ochrancov a živiteľov rodiny. Začala sa pozeráť na mužov s obdivom a uznaním, zmenila svoje vlastné správanie a vzhľad a prestala sa ľutovať. Už sa nevidela ako obeť a opustená žena, ale ako vznešená kráľovná, ochotná prijať svojho kráľa, ktorý určite príde. Jej viera bola taká silná, že sa tak aj stalo. Tým, že pochopila mužov, odpustila seba a zmenila svoje vibrácie, otvorila dokorán bránu viery a dokázala si za krátky čas pritiahnúť do života človeka, s ktorým sú teraz šťastný pár.

– Rozumiem, – prikyvovala ešte stále zamyslene jej dcéra. – No čo mám povedať ľuďom, ktorí trpia kvôli inej osobe? Napríklad, minule mi jedna známa s plačom rozprávala, akí sú ľudia zlí, dokonca vlastná rodina je najhoršia. Keď otec umieral, hádali sa o pozemky a majetky a keď poslednýkrát vydýchol, ešte ho ani nepochovali a už kradli starožitnosti z domu a predávali ich. Matka dávno nežije, no medzi súrodencami vypukol obrovský boj. Moja známa je na pokraji infarktu, lebo to nevie uniesť. Ak nebude bojovať, nič jej nenechajú. Lenže tieto hádky a samotný fakt, že sa súrodenci správajú ako supy, ju ničí. Trpí, modlí sa k Bohu a hľadá cestu, ako z tejto bolesti von.

– Určite to nemá jednoduché, – vzdychla si matka. – Keď žiješ s Láskou v srdci a si vtiahnutá do manipulatívnych situácií, kde ťa nízke energie chcú priam zlikvidovať, je to veľmi ťažké. Musí byť veľmi silná, aby to zvládla. A podľa všetkého má aj nejaké poslanie v tej rodine, lebo ak ona nie je taká ako ostatní, čiže nie je chamtivá ani nelipne na hmote ako súrodenci, tak má

dve možnosti: buď bude bojovať s Láskou, lebo práve tento boj je jej poslanie, alebo sa radšej všetkého vzdá, len aby si udržala čistotu duše. Možno toto je jej skúška, či dokáže všetko nechať a zriecť sa majetku. Na terapiách podobné situácie riešime, ale paušalizovať sa to nedá. Každá duša si prináša do života vlastné lekcie a úlohy, ktoré chce alebo musí splniť. Ak je duchovne aspoň trochu vyspelá, mala by cítiť, čo je pre ňu najlepšie. Minimálne jej povedz, že Boh nám vždy dá toľko sily, koľko potrebujeme na zvládnutie situácie, ktorá nás trápi. Preto nech sa neprestáva modliť a prosiť o silu a milosť.

Matka s dcérou sa ešte trochu rozprávali o rôznych možnostiach riešenia bolestivých životných situácií cudzích ľudí, keď Marika nadobudla pocit, že sa konečne chce priznať. Cítila, že nadišiel čas, nikto ich nerušil a téma bola ideálna. Keď matka dovarila kávu a znova si sadla k dcére, Marika nabrala odvalu a prehovorila.

– Mami, nikdy sme sa o tom doteraz nerozprávali, – začala opatrne. – Pamätáš sa na Petra, ako veľmi som ho milovala, no rozišli sme sa?

Matka bez slov prikývla. Veľmi dobre vedela, že sa jej dcéra v mladosti po uši zaľúbila do chlapca od susedov, no ich vzťah nevydržal dlho. Časom sa z toho dostala a vydala sa za skvelého muža, s ktorým vytvorili nádhernú rodinu.

– Mami, ja ti to musím povedať, lebo ma to už dosť dlho bolí a neviem, čo s tým robiť. Nevieť sa z toho dostať. – Marika hľadala slová a bola vďačná svojej matke, že len ticho sedí a neprerušuje ju otázkami. – Vieš, trápi ma to, že som sa vydala za muža, ktorý je úžasný priateľ a cítim sa s ním naozaj veľmi dobre, nehovoriac o tom, že mi pomáhal zabudnúť na Petra, no vášň a sexuálna príťažlivosť, čo by podľa mňa medzi manželmi mali byť, nikdy neprišli. Nikdy som sa naňho nevedela pozrieť ako na Petra. Nikdy som necítila tie motýliky, vzrušenie a nedočkavosť, kedy sa ho znova dotknem, ako pri Petrovi. Keď som zistila, že mi Peter klamal v úplnej maličkosti, teda dnes je to už

pre mňa banalita, a keď mi vtedy bolo smutno, ty si povedala, že ak mi klame v takejto drobnosti, čo môžem od neho očakávať, keď pôjde o veľké veci v živote. Uverila som ti a tak som náš vzťah ukončila. Vtedy som si povedala, že sa už nikdy nechcem zamilovať, lebo láska bolí. A teraz si uvedomujem, že asi preto trpím. Vieš, aj keď som stála pri oltári, tajne som dúfala, že sa objaví Peter a zabráni mi vydať sa za Dušana. No neprišiel ani vtedy, ani neskôr. Zmizol mi zo života a ja odvtedy tíško trpím. Mám milujúceho manžela, no ja mu takú lásku neviem dať. Priznam sa ti mami, trpím aj pri milovaní s ním. Stále myslím na Petra, aj keď prešli desiatky rokov. Keď sa pozriem na naše deti, myslím na to, že ich otcom mal byť Peter. S Dušanom sme stále dobrí kamaráti, no zaslúžil by si viac. Trápim sa nielen kvôli Petrovi, ale aj kvôli Dušanovi, lebo ja mu naozaj neviem dať viac ako priateľstvo. Je mi to ľúto, lebo je to dobrý človek a s inou ženou by mohol zažiť takú lásku, akú som ja prežila pri Petrovi. Teraz, keď už deti vyleteli z hniezda, keď sme zostali len my dvaja a mohli by sme si užívať radosti bez starostí, nedokážem to. Nedokážem sa už skryť za iné aktivity či výhovorky, prečo mu nedávam nehu a toľko lásky, koľko dáva on mne. Je mi to veľmi ľúto, lebo si to nezaslúži. Neviem, čo mám robiť. Mami, ja asi stále čakám na Petra, – rozplakala sa Marika.

– Ďakujem ti drahá dcérka, že si mi to konečne povedala. Cítila som, že za tvojím správaním je tvoja prvá láska, no nevedela som presne, čím prechádzaš a ja som sa ti do života nechcela miešať nevyžiadanými radami. Škoda len, že si mi o tom nepovedala skôr, možno by si nemusela toľko trpieť. Nuž, ale všetko má svoje dôvody, ktovie, prečo sa k tomu dostávame až teraz, – povzdychla si a pokračovala láskyplným hlasom. – Poviem ti drahá moja, ako to vidím ja, no možno sa ti to nebude páčiť. Skús to počúvať tak, že ti to hovorím s najväčšou láskou a zo skúseností, ktoré som počas života a dlhoročných terapií získala.

Marika bez slov prikývla a jej matka pokračovala.

– Bola si veľmi zaľúbená a v tom krátkom čase, kým ste spolu s Petrom prežívali romantické chvíle, nemala si možnosť zažiť to, aký by bol reálny život, keď zamilovanosť vyprchá a prídu vážnejšie situácie. Vtedy som sa ťa len spýtala, čo si myslíš, ako by sa neskôr správal. Aby si sa zamyslela a sama sa rozhodla. A keďže si bola už v mladosti veľmi múdra a vnímavá, pochopila si rozumom, že to nemusí byť také ružové, ako ti srdce hovorí. Áno, pripúšťam, že láska mohla všetky bariéry prekonať, mohli ste žiť šťastne, ak by aj z jeho strany bol cit úprimný a taký hlboký ako evidentne ten tvoj bol. To sa už nedozvieme. Minulosť už nezmeníme, preto sa pozrime nato, čo spraviť, aby si už nemuse-
la ďalej trpieť a v duchu čakať na Petra. – Matka si odpila z kávy a pokračovala.

– Znova si predstav ten stav, v ktorom si žila a precíť tie emócie, ktoré si vtedy k Petrovi cítila. Bola si zaľúbená a šťastná a zrazu prišiel koniec. Lenže ty si tieto pocity nepustila, ale ukryla si ich v sebe. Veľa ľudí to robí a je to v poriadku, veď na krásne veci radi spomíname. No potom spravia krok ďalej a žijú svoj život v danej prítomnosti. Doviaľia si nanovo prežívať šťastné chvíle. U teba to bolo inak. Vtedy, keď si v duchu vyslovila, že už nikoho nebudeš milovať, uvalila si na seba kliatbu. Stalo sa to, že si dvere svojho srdca zavrela, a keď tvoja duša veľmi potrebovala lásku, načiahla si do studnice svojich spomienok, lebo len v minulosti si si dovolila cítiť sa milovaná, žiaduca a krásna. Iný muž ti to nemohol dať, lebo si mala zavreté srdce, odmietala si si pripustiť všetky energie lásky. Spomienky ti na jednej strane dávali silu, no na druhej ti ju brali, lebo si trpela z nezahojených rán duše. Postupne si si vytvorila svoj vlastný svet pravdy, v ktorom si uverila, že s Petrom by bol život iný, krajší, radostnejší a šťastnejší. Vytvorila si si ružovú ilúziu zo spomienok, ale z reality si vytesnila radosť. Možno by ti pomohlo nájsť Petra a zistiť, ako žije. Predpokladám, že ak si to doteraz nespravila, možno sa bojíš, že je šťastný s nejakou inou ženou, a to by ťa ranilo ešte viac. Je tak? – pozrela sa spýtavo na uslzenú dcéru. Tá bez slov prikývla.

– Vieš, dcérka moja, Dušan je naozaj úžasný muž. Keby si si konečne odpustila a začala vnímať svoju minulosť ako dar, že si vôbec mohla zažiť takú krásnu lásku, potom by si sa dokázala aj na svojho manžela pozrieť inými očami. Videla by si jeho prednosti, lásku a nehu, ako krásne sa správa k vašim deťom, ako ťa zahŕňa pozornosťou a ako ťa bezpodmienečne miluje. No nikdy nie je neskoro zmeniť uhol pohľadu, Marika, – dodala povzbudzujúco matka.

– Tak čo by som teda mala spraviť, mami? Prísť k tebe na terapiu? – usmiala cez slzy.

– Vieš dobre, že hĺbkové ponorenie do uzavretých komnát duše vždy pomáha. Nájdeš tam bolesť, uchopíš ju a vytrhneš aj s koreňmi. A potom sa uzdravíš. No po tomto rozhovore to možno zvládneš aj sama. Začni pracovať myslou. Vždy, keď si spomenieš na Petra, povedz si, že si vďačná Bohu, že ti poskytol tento dar. Že si s ním mohla prežiť nádherný čas a mohla si zažiť nádhernú bezpodmienečnú lásku. Odmietni byť obeťou, ktorá nedostala to, čo jej patrí, ale postav sa do roly úžasnej ženy, ktorá dostala dar v podobe vzťahu s Petrom. Uver tomu, že to bolo pôvodne takto naplánované, že to malo mať len krátke trvanie. A potom sa začni pozeráť na svojho manžela očami svojich kamarátok, ktoré nemajú partnera či manžela. Užívaj si jeho prítomnosť a pozornosť. Sleduj Dušana, jeho správanie, pohľady a dotyky tak, akoby si sa s ním stretla prvýkrát. Objavuj ho, vnímaj ho ako dar a nie ako samozrejmosť. A zrazu sa v tebe objaví pocit úcty a vďačnosti a možno neskôr príde aj láska. Nebude to už tá mladícka slepá zamilovanosť, ale hlbšia, pokojná a vyrovnaná. Tá hlboká láska je založená na iných kvalitách. Keď si ho budeš vážiť, ctíť a mať rada nielen ako človeka, ale aj jeho čistú dušu, zrazu precítiš šťastie. Prajem ti to dcérka moja, – pohládila ju nežne na ruke. Marika vstala a objala svoju matku. Plakala a nevládala nič povedať. Cítila, ako veľmi jej chce matka pomôcť, no všetko, o čom rozprávala, sa jej zdalo ešte vzdialené. Sľúbila jej, že sa posnaží, no v ten deň už na podobné rozhovory nemala silu.

Hoci sa Marika s matkou stretla každý týždeň, nikdy už neboli sami tak dlho, aby sa v pokoji mohli porozprávať o Dušanovi a o tom, ako pokročila vo svojich pocitoch k Petrovi. Matka sa nechcela pýtať a Marika zatiaľ nemala jasno v pocitoch. Až raz, po niekoľkých mesiacoch, keď matka ochorela, Marika prišla na návštevu a pri posteli sa jej zdôverila, že zatiaľ stále bojuje so svojimi pocitmi voči Dušanovi a často myslí na Petra.

– Mám pre teba niečo, drahá dcérka, – ozvala sa matka. – Tam je na polici. Podaj mi tú knihu, prosím. Keď jej ju dcéra podávala, matka len kývla, aby si ju nechala.

– Chcem ti darovať túto knihu. Je výborná. Som presvedčená, že by ti mohla pomôcť pochopiť veľa vecí, možno aj samotný život. Prajem si, aby si v nej našla odpovede aj na tie otázky, ktoré som ti nevedela dostatočne vysvetliť.

Marika si knihu zobrala a keď prišla domov, založila ju na policu, kde zostala dlhé mesiace nedotknutá. Jej matka sa totiž zo spočiatku banálne vyzerajúcej choroby nevedela dlho vyliečiť a keď začali navštevovať rôznych špecialistov, diagnostikovali jej zhubný nádor v pokročilom štádiu. Nerozumela tomu, veď jej matka bola vždy zdravá. Neskôr vysvitlo, že tak ako ona mala tajnosti pred ňou, aj matka ukrývala pravdu pred dcérou a celou rodinou. Matka vedela, že je chorá, no odmietala akékoľvek liečenie vrátane chemoterapie. Zmenila stravu, prijímala menej pacientov a snažila sa viac odpočívať. Žila v prítomnom okamihu a tešila sa z každého dňa. Odovzdala deťom všetko, čo mala, cítila, že sa jej poslanie naplnilo, a preto sa rozhodla ticho čakať na koniec. Chcela to oznámiť rodine až vtedy, keď sa to už nedalo utajiť. Modlila sa k Bohu, aby zostávajúci čas prežila v radosi a primeranom, bezbolestnom stave, čo sa jej aj podarilo. Boh je ku mne milostivý, hovorievala si v duchu. Keď prišiel posledný deň, zišla sa celá rodina a Marika sedela pri jej posteli. Bola smutná, bezmocná, ale aj nahnevaná a oklamaná matkou i Bohom. Ako pri nej sedela a držala ju za ruku, matka zrazu otvorila oči a ticho prehovorila.

– Prosím nehnevaj sa na mňa, dcéra moja. Viem, že to pre teba nie je jednoduché, ale môj čas sa naplnil. Pusti ma. Nechaj ma odísť, prosím. Nedrž ma už v tomto tele svojím smútkom. Zvládneš to, ver mi. Veľmi ťa ľúbim. – Boli to jej posledné slová.

Prešlo niekoľko týždňov od pohrebu, keď si Marika spomenula na knihu. Zvedavo si ju zobrala do ruky a letmo prelistovala.

– Keď mi ju dávala, už vedela, že tu nebude dlho. Je to jej posledný odkaz, – pomyslela si Marika smutne. – Mami, nech v tej knihe nájdem čokoľvek, budem si myslieť, že sa na mňa pri tom zhora pozeráš. Ako by si mi to celé ty sama prerozprávala.

Marika si uvarila lahodný čaj, sadla si do pohodlného kresla a začala čítať knihu s názvom Kozmická Láska.